PROGRAMMA

DE

ŒSOPHAGOTOMIA.

QUOD, DEO JUVANTE, & Præside BERNARDO PEYRILHE, *Chirurgiæ Magistro, Doctore Medico Tolosano, Chymiæ Regio Professore, Academiæ Regiæ Chirurgiæ Consiliario, è Regiâ Academiâ Scientiarum, Humaniorum Litterarum & Artium Tolosana, necnon è Regiâ Scientiarum Societate Monspelliensi, tueri conabitur* JOANNES-BAPTISTA SUE, *Parisinus, in alma Universitate Parisiensi, liberalium Artium Magister, Programmatis Auctor.*

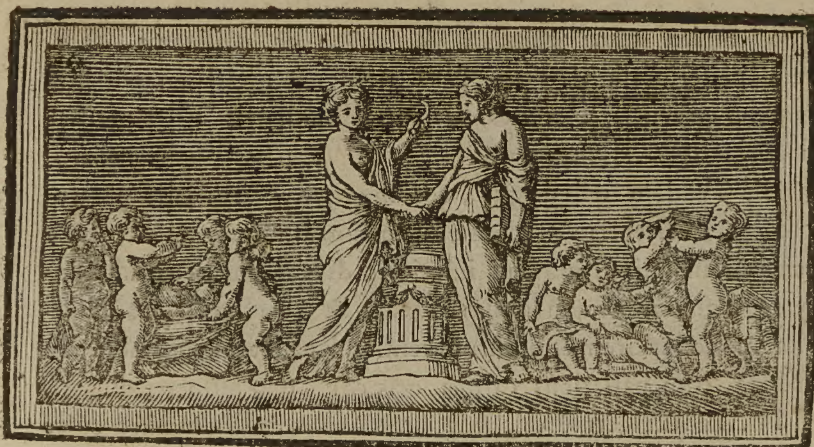
Die Sabbati, 16ª Junii, anno Salutis 1781, à sesqui-secundâ post meridiem ad septimam.

IN REGIIS CHIRURGORUM PARISIENSIUM SCHOLIS, PRO ACTU PUBLICO ET MAGISTERII LAUREA.

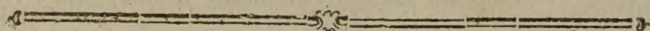

Typis MICHAELIS LAMBERT, Regii Chirurgiæ Collegii necnon Academiæ Typographi, viâ Cithareâ.

M. DCC. LXXXI.

D. O. M.

PROGRAMMA
DE
ŒSOPHAGOTOMIA.

I.

Pharynx, ſaccus muſculoſo-membranaceus, infundibulum referens, circa mediam colli longitudinem abit in meatum æqualem, quem œſophagum ſeu gulam dixerunt Anatomici. Hæc cylindracea Fiſtula ex anteriori ad poſteriorem faciem complanata, tracheæ ſubmiſſa, deſcendens per collum, ad latus ſiniſtrum corporum vertebrarum, in ſtomachum definit, vel potius evolvitur.

II. Dum thoracem trajicit œſophagus, aortæ aſſidens, undi-

que multo textu cellulari præcinctus ac colligatus, partem posteriorem dextram basis trianguli utrâque mediastini lamellâ circumsepti occupans, dextrorsùm magis magisque deflectit.

III. Tandem œsophagus, cor sinusque pulmonales prætergressus, à vertebris discedens, antrorsùm obliquus fertur, seque immitit in ostium musculi inferioris diaphragmatis; paululùmque progressus per abdominis cavum & amplior factus, superiorem, posteriorem & sinistrum ventriculi parietem pertundit, seu rectiùs, cum parietibus cardiæ oris coït, quo ostio terminatur.

IV. Eadem fermè œsophagi structura quæ stomachi; cujus appendix haud immeritò habendus videtur. Quatuor membranis compingitur, quarum prima in collo tota cellulosa, in pectore à mediastino suppeditatur. Secunda musculosa, fibris longitudinalibus, obliquis, transversis, aliisque has decussantibus intersecta. Tertia, nervea dicta, musculosâ amplior, rugis longitudinalibus exasperatur. Quarta demum, quam villosam non malè dixeris, eisdem rugis discernitur.

V. Glandulæ lymphaticæ, telâ cellulari conditæ, pharyngem ac œsophagum comitantur ad septum usque transversum, ductibusque excretoriis perforant; quibus jugiter humorem fatuum & viscidum fundunt, quo hosce canales à frictione defendunt, atque ingestis prætermodum irritatos & dolentes demulcent.

VI. Arterias, quibus irrigatur œsophagus mutuatur ex aorta inferiori, carotide externa, subclavia, mammaria externa, bronchiali & intercostali superiori; quarum numerosiores rami, ramulique per carneam œsophagi tunicam dispersi, rete vasorum struunt, quod pro membranâ vasculosâ habuit Willisius.

VII. Venis itidem non paucis irrigatur œsophagus, quas truncus venæ cavæ, jugularis, azigos, mammaria, subclavia, brunchialis & vertebralis suppeditant.

VIII. Nervos omnes ex octavo pari & sympathico majori habet

œſophagus : ſuperiores ex recurrente, inferiores verò ex ipſo octavo pari ; cujus uterque truncus multifidus ad ventriculum pergit.

IX. Pharynx non ſecus ac œſophagus ita à natura comparati ſunt, ut quæcumque receperint protinùs ſurſum vel deorſum trudant, aut ſaltem trudere totis viribus conentur. Niſi obſtet vapidus ingratuſque ſapor, ingeſta quæ ſemel imas fauces attigêre non poſſunt, quin pellantur in ventriculum, quoties eorum moles & figura elabi ſinunt : ductus enim alimentaris quâ parte diſtenditur eſculentis aut potulentis, hâc parte irritatus contrahitur, irritantemque ac diſtendentem maſſam in partem proximè ſequentem, laxam adigit ; quæ mox irritata rurſus invicem viciniori laxæ patulæque tradat, ad ventriculum uſque ſenſim detrudendam.

X. Vi muſculari deorſum urgente etſi gravitas ingeſtorum auxilio eſſe poſſit, nihilominus & hâc invitâ imò & in contrarium enitente potus cibuſque in ventriculum ducuntur, ut quiſque capite in terram demiſſo pedibuſque in altum ſublatis uſu diſcere poteſt.

XI. Verùm heu ! mirus hic rerum ordo à providâ naturâ ſtatutus, incuriâ, inſulsâ jocatione, veſanâ moriendi cupidine, dementiâ, malâ ingluvie pervertitur.

XII. *Hinc tot tamque diverſa à corporibus extraneis œſophagi* obturamenta, quorum memorandis hiſtoriis charta otiumque deeſſet : infauſti enim hujus ſortis eventus ut numero, ſic circonſtantiis vix modum capiunt.

XIII. Inter œſophagi repagula extrinſecus advenientia, hæc adeò minuta ſunt, qualia ſpinæ, acus, exilia oſſium fragmenta &c. ut neque idoneis inſtrumentis arripi, neque accommodatis organis in ventriculum detrudi valeant ; quòd invisâ exiguitate armis Chirurgicis ſe ſubducant.

XIV. Illa tantæ molis ſunt ut ipſa in ventriculum detrudere

minimè tutum ſit; ſeu quòd cardiam prætergredi renuant; ſeu quòd in ſaccum alimentarem propulſa pyloro reluctante cohibeantur, donec putreſcant aut diſſolvantur.

XV. Alia rurſus figurâ undique ſecante infeſta, ſi in ventriculum abigantur, nimirùm fragmenta vitri, ſilicis, & ut minùs providè aſſeruerunt obſervatores, ipſa adamantia, infinitis lethalibuſque vulnuſculis ſolent partes ſolidas rodere & ut proprio utar vocabulo, ſcarificare. His non malè ſociaveris caſtaneas, gallas maturas, fungum exſiccatum, ſpongiam, ſuber, &c. quæ mole auctâ, hauſto affatim humore gaſtrico, ſibi ipſis viam occludunt, non antè reſerandam, quàm putrefacta in minuta fragmenta abierint; quod eventu compertum eſt.

XVI. Demùm non deſunt corpora gracilia, forfices putà, choclearia, cultri, enſis fragmenta, claves, &c. Vi in œſophagum adacta, quæ neque ſi idoneis inſtrumentis arripueris, manui circonſpectiùs trahenti obſequuntur; neque, ſi detruſeris, res ægri in melius vertentur: imprudentes enim malèque proviſi conatus, fatalem accidentium cohortem arceſſunt hominemque ægrè ſervandum, perimunt.

XVII. Quos niſus in corpora extranea œſophagum obſtipantia, natura edere viſa eſt, hos ipſos incitare, firmare, temperare ars Chirurgica conata eſt. Non ſemel vis conſervatrix, animalibus inſita *œſophago hærentia corpora vomitu ejiciens*, Chirurgos monuit vomitum ciere. Hinc præcepit Paulus Ægineta ut ægri vomerent, quoties Chirurgus *ante ventriculi concoctionem in ægrotum inciderit;* bellè ſcius, *nonnumquam id quod eſt infixum unà cum vomitu ejici* (1). Hoc Pauli præceptum commentatus Medicus inter Germanos clarus, ſuaſit, fortè ex Savonarolâ (2), ſtomachum pulte farinaceâ obruere, ut, quæ quandoque præter-

---

(1) Lib. VI, cap. 52.

(2) Practic. Tract. VI, cap. IX, Rubric. III.

missa est, occasio recurrat, nullâque intermissâ morâ vomitum provocare.

XVIII. Iis auxiliis incassùm tentatis, cogitatum est de organis obice avellendo idoneis (3); tandemque ventum est ad instrumenta, quæ pondere aut formâ detrudendis in ventriculum repagulis sufficiant.

XIX. Nec tunc præsentibus artis beneficiis contenti, ab investigationibus destitêre Chirurgi. Quædam corpora extranea neque pro votis evelli, neque tutò detrudi dictum est. Ea, secto œsophago, eximere ultima supererat spes anxia. Immane ausum medentes non terruit. Incitavere per ampla gutturis vulnera feliciter agglutinata, hærentesque animos confirmarunt ipsa corpora extranea concitato abscessu, ruptisque involucris, vel spontè, vel manu obstetricante, visa œsophagum deserere.

XX. His rationum momentis fretus, Chirurgos ad inauditam œsophagi sectionem impulit J. B. Verducius (4). Longo post Verducium tempore, Clar. Guattani, summi Pontificis Benedicti XIV Chirurgus primarius, post capta in Canibus experimenta, suspensas Chirurgorum mentes firmare, atque ut de nostra operatione periculum facerent adhortari, sibi provinciam sumpsit (5).

XXI. Tandem ad œsophagotomiam in homine celebrandam ventum est. Hâc audacter institutâ ægrotos ab orci faucibus revocârunt vitæque servârunt Chirurgi, inter Gallos non infirmæ notæ, Goursaud & Rolland (*6*).

XXII. Ipse ego ne horum virorum felicibus ausis in-consultè calculum album adderem, in brutis œsophagi sectionem intentatam non dimisi. Quaternis experimentis ossa minuta in

---

(3) Albucas. part. 2, cap. 38.

(4) Suite de la Pathologie, Chap. 32, Art. 18.

(5) Mémoire de l'Acad. Royale de Chirurg. tom III, pa . 351.

(6) *Ibid.*

œſophagum Canis detruſa & paululùm commotata, ſectâ alimentari fiſtulâ eduxi, non modò ſalvis Canibus, verùm vix aliquod ſanitatis detrimentum paſſis, ſi deglutitionem per paucos dies læſam exceperis.

XXIII. Ergò, ubi imminet ſuffocationis periculum, à corporibus œſophago infixis, quæ neque detrudere tutò, neque extrahere ars valeat, & ultima ægri ſpes pendet ex œſophagotomia, eam audacter aggrediatur Chirurgus; modò res evellendæ illam tubi alimentaris portionem occupent, quæ à glandula tyroïdea ad claviculam pertingit.

XXIV. Ægroto in apto ſedili collocato, Chirurgus coram ſtans, ſedens aut flexis genibus inſiſtens, cutim ſuper ſtratumque paniculum carnoſum ad lævum colli latus ſcalpello dividit, quâ parte diſtenta corporibus extraneis prominent. Exinde ſejungit diducitque muſculos ſterno-tyroïdeos, & ſterno-hyoïdeos per anteriorem & lateralem colli faciem decurrentes; quibus amotis, in propatulo erit œſophagus. Demum rectâ plagâ corporibus extraneis recipiendis capaci, ipſe œſophagus pertunditur. His peractis, quidquid extranei occurrit digitis, hamo, volſellâ arreptum educitur.

XXV. De faſciatione nihil eſt quod addam: omnium ſimpliciſſimâ contentum vulnus, paucorum dierum ſpatio, modò ingeſtis non retardetur, optatâ cicatrice obducitur.

